

- Залежно від того, чи виконано зобов'язання у точній відповідності до його умов чи ні, або воно припиняється (виконанням), або змінюється його зміст – виникає обов'язок перевізника відшкодувати збитки.

Список використаних джерел:

1. С. Лукасевич-Крутник. Загальні засади відповідальності сторін за порушення зобов'язань, що випливають з договору перевезення. Актуальні проблеми правознавства. 2021. Вип. 1. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/aprpr_2021_1_14 (дата звернення 15.11.2021)
2. С. Сумкін. Правова природа договору перевезення пасажирів та багажу. Evropský politický a právní diskurz. 2016. Sv. 3, Vyd. 2. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/evrpol_2016_3_2_41 (дата звернення 16.11.2021)
3. Вінник О.М. Господарське право : навчальний посібник. К., 2016. С.88-90, 94,97.
4. Гелич Ю. О. Щодо питання про вдосконалення господарського законодавства України. Право і суспільство. 2014.С. 13-15.
5. Горбова Н. А. Господарське право України: навч. посібник. Мелітополь: Однорог Т. В., 2019. 126 с.

АКСЬОНОВ Єгор,

здобувач вищої освіти третього курсу
факультету підготовки фахівців для
органів

досудового розслідування
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

Науковий керівник:

Нагорна Олена,

старший викладач кафедри
цивільного права та процесу
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

**АНАЛІЗ СУЧАСНОГО НАЦІОНАЛЬНОГО ЗАКОНОДАВСТВА
УКРАЇНИ ЩОДО ГЕНДЕРНОЇ ПОЛІТИКИ**

У даний час у світі дуже гостро стоїть питання проблеми гендерної нерівності. Прояви дискримінації за гендерною ознакою до сих пір охоплюються більшість сфер життєдіяльності людей. Саме тому зараз реалізація гендерної політики дає змогу показати рівень демократичного розвитку кожної держави світу. У сучасних реаліях життя в суспільстві відбувається трансформація відносин між чоловіком та жінкою в усіх сферах життя. Низький рівень реалізації та впровадження принципу гендерної рівності – це показник нераціонального напрямку розвитку сучасної держави.

Наша держава обрала вірний шлях свого демократичного розвитку та усіма силами здійснює свою законодавчу і правотворчу діяльність з метою винайдення ефективного дієвого механізму реалізації рівних гендерних відносин у всіх сферах життєдіяльності громадянського суспільства. Багато міжнародних нормативно-правових актів базується на принципі гендерної рівності, насамперед Загальна декларація прав людини (1948 р.), Декларація ООН про викорінення насильства щодо жінок (1993 р.), Конвенція ООН про ліквідацію всіх форми дискримінації стосовно жінок (1967 р.) тощо. Більшість документів було ратифіковано Україною ще у складі СРСР, а решта – за часів незалежності. Серед цих документів були Конвенція про дискримінацію в галузі праці та занять (ратифікована від 04.08.1961 р.), Конвенція про рівне ставлення й рівні можливості для працівників чоловіків і жінок: працівників із сімейними обов'язками (ратифікована від 11.04.2000 р.), Конвенція про рівне винагородження чоловіків і жінок за рівноцінну працю (ратифікована від 10.08.1956 р.). Програма розвитку ООН щодо гендерної демократії передбачає систему волевиявлення чоловіків і жінок, за якої вони наділяються рівними можливостями і правами, які законодавчо закріплюються і реалізуються шляхом застосування політико-правових принципів, дій і розбудови громадських і державних структур [1, с.29].

Національне законодавство України щодо реалізації гендерної політики базується на таких фундаментальних міжнародних документах: «Пекінська декларація та Платформа дій щодо поліпшення статусу жінок» (1995 р.), «Декларація щодо рівності жінок та чоловіків» (1988 р.), «Віденська декларація прав людини» (1993 р.) тощо. Ратифікувавши дані нормативно-правові акти, що стали основою та фундаментом для розвитку і впровадження гендерної політики, Україна зробила вірний крок для запуску демократично-правового розвитку країни, поповнила національне законодавство сучасними положеннями та засадами, які застосовуються в інших розвинених державах [2].

Конституцією України гарантується права та свободи громадян та рівність їх перед законом. Стаття 24 наголошує, що ні в кого не може існувати ніяких привілеїв або обмежень за індивідуальними особливостями: расою, кольором шкіри, релігійними, політичними чи іншими переконаннями, статтю, матеріальною забезпеченістю, соціальною незалежністю або іншими ознаками. Також дана стаття закріплює рівність чоловіків і жінок перед законом. До спеціальних положень слід віднести: надання однакових можливостей та прав у політичному, суспільному та культурному житті, професійному навчанні, отриманні роботи та оплати за роботу для жінок; створення умов для поєднання жінками роботи і материнства; забезпечення правовим захистом, матеріальною та моральною підтримкою материнства і піклування про дітей [3, с. 218].

Отже, національне законодавство України закріплює рівні права і можливості для жінок і чоловіків, але на зараз практика показує реальні

факти грубого порушення даних вимог та положень, встановлених на державному рівні. На деякі питання щодо гендерної рівності сучасне українське законодавство відповісти не в змозі. Наприклад, присутнє порушення права жінок для набору на ряд професій, результатом чого є зниження конкурентоспроможності жінок в порівнянні з чоловіками на ринку праці. Ці питання вимагають якісного обговорення та впровадження ефективного механізму регулювання даних відносин. Дані зміни повинні вдосконалити національне законодавство України та врівноважити права та можливості жінок на фоні чоловіків.

Список використаних джерел:

1. Уварова О.О.: Права жінок та гендерна рівність. Навчальний посібник. Київ, 2018. <https://nlu.edu.ua/wp-content/uploads/2019/08/MSc-9-Права-жінок-та-гендерна-рівність.pdf> (дата звернення: 06.10.2021).
2. Проблеми гендерної рівності в системі соціально-трудоких відносин. Всеукраїнський конкурс студентських наукових робіт з "Охорони праці", 2021. URL:https://www.khadi.kharkov.ua/fileadmin/P_vcheniy_secretar/OXOPONA_PRACI/2021/Henderna_Rivnist.pdf (дата звернення: 06.10.2021).
3. Parsons T. Age and Sex in the Social Structure It Essays in Sociological Theory Pure and Applied, 1949-232.

АКСЬОНОВ Єгор,

здобувач вищої освіти третього курсу факультету підготовки фахівців для органів досудового розслідування Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ

Науковий керівник:

РЕЗВОРОВИЧ Кристина,

кандидат юридичних наук, завідувач кафедри цивільного права та процесу Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ

ПРОБЛЕМИ РЕАЛІЗАЦІЇ «ПРАВА НА СПРАВЕДЛИВИЙ СУД», ЗАКРІПЛЕНОГО СТАТТЕЮ 6 ЄВРОПЕЙСЬКОЇ КОНВЕНЦІЇ ЧЕРЕЗ ПРИЗМУ УКРАЇНСЬКОГО ЗАКОНОДАВСТВА

У процесі свого поступового розвитку наша держава перетворюється в сучасну демократичну країну. Європейські стандарти забезпечення прав та свобод людини становлять основу судової та законодавчої влади України, дотримання принципу справедливого суду здійснюється на державному рівні, про що свідчать наявність відповідних положень статей провідних нормативно-правових актів та судова практика України. Але все одно, не